

DÜŠEVNI LIST

Mesečne verske novine.

Vu Iméni překmurske evang. šinjorije reditel
i vöďávník: FLISAR JÁNOŠ,
Murska Sobota.

Ček računa št. 13,586; imé „Düševni list“ M. Sobota.

Cejna na celjo leto 20 Din., v zvönstvo 30 din.,
v Ameriko 1 Dol., edne numere 2 din.

Izhaja ednôk na mësec.

Naprejplačilo gorivzeme vsaki ev. dühovnik i vučitel.

Kristušovo vnébozastopenjë

A. dj. 16 11.

Ali se ne čüje čüdnö tá rěč „néba“ pred tem deněšnjim človekom, ki je tak preveč kcoj prikapčeni z tēlom i düšov k grüdam ete zemlé, tak preveč rob etoga premenlivoga svēta? Kak šté se čüdnö glási i kak šté ništerni nevörvano právijo: Ka nam gučiš od nebés, za štere nišče ne vë i od šterec je ešče nišče nê prišo; itak trdim — i tō pôleg Kristušovoga evangelioma, — da jestejo nebésa. Jeste eden drügi, nepremenlívi svēt, kde mesto nepravičnosti pravica, mesto odürjávánja vöčna lübézen, mesto siromaštva, nevole i smrti blájženstvo i vöčen žiték kralüje, ár tam se vedno samo tá dobra, popolna i svēta Boža vola godi.

Zemla je tisto mesto, kde vsaki človek pôleg svoje, vñogokrát grehšne, sebične vôle ščé živetí, kde je vsaki národ na tom, da bi kralüvo obri drügoga národa. Nebésa so pa mesto, kde se vsaki stvör pôleg Bože vôle ravna, Njega slüži i diči. Zemla je naše začasno prebiválišče, nebésa pa tō vökivöčno. Záto se radüje naša düša, da nam je naš Zveličitel Jezuš pokázö pôť v tō vöčno domovino, dao nam je vüpanje, da mí vsi za Njim mámo iti ednôk z-etoga túžnoga dola.

Jezuš veli, da pripraví batrivno prebiválišče svojim vörnim. Ali mí lüdjé smo tákši, da se skübémo, mantrámo, teremo

tak eti na zemli, da bi na vöke tū ostali. Tak živémo, grehšimo, da bi nam nigdár nê trbelo tá stöpiti pred nebeskoga Očo i Njemí račun dati. Iščemo na zemli tá přednja města, z-toga se pa spozábimo, da mo prvle-sledi vse tū mogli niháti. Če bi se z toga nê spozábili, te bi se paščili tak živetí, da bi tūdi v nebésaj zadôbili tō prvo mesto. Ár — kak Jezuš veli — vñogo prvi bode zádñji i vñogo zádñji pa prvi:

Ne spozábimo se záto nigdár z toga, da smo mí nê samo sinövje ete zemlé, nego tūdi sinövje i hčeri Očé nebeskoga ki nás vse čáka nazáj k sebi, da nás na svoje očinske prsi obiné. Ali tō samo one, ki so pobožnoga življenja i kak tákši, so vrédni Bože sinovčine. Te hüde i nevervane Bôg ne püsti pred sébe, nego bodo vrženi v zvüněšñjo kmico, kak sinövje pogibelnosti i tam bode jôkanje i zôbno škripanje, rávno kak na zemli.

Prosimö záto od Jezüša móč Dühá Njegovoga, naj smo zmožni Njegovi vörní ostáti do smrti i kak tē apoštolje, z rečjöv i živlěnjem glásiťi njegov sv. evangeliom pred svētom, da tak nás ednôk k sebi vzeme v nebésa, kak navöke odküplene i zveličane.

Juventus.

Vñogi svoj slab spomín zaměñjajo z dobrov düšnov vestjöv.

Krščenik tak more živetí, ka drügim ležej spádne v Bôgi vervatí.

Materski dén.

HÁRI LIPOT ev. dúhovnik.

Z lepím májušom je túdi k nam prišo tisti lepí svétek, šteri svétek zé dnesdén po celom světi svetijo, tó je svétek materske lúbězni i vernosti. Dosta lepí človeči rěči čújemo na materski dén, dosta deklamacij i veliki govorov guči od dobre, verne, delavne materé. Ali dobro bi pa bilô poslúšati túdi na tisto rěč, štero nam na materski dén, na materski svétek sam Bôg právi. Záto bode hasnovito za vsákoga človeka, či je stári ali mládi, či je stariš, vučitel, vzgojitel, ali kakšegakoli stána i poklíca človek, da si naj prečtě hištôrijo v stároga zákona Kralôv prve knige v 17-tom táli, hištôrijo od Šareptánske dovica.

V toj hištôriji vezdášnjega světa slika, kôp vidimo pred seboj. Bôg je po svojem proroki El'áš strašno sodbo dao glásiťi ednomi v svoji veliki grehaj potáplajôčemi se světi. Glád, trplě uje, staranje, plač se vidi i čúje povsôd. Dosta tákši tragedij se ponávla v živlěnji vezdášnjega lúdstva. Tista siromaška Šareptánska poganška dovica se túdi z težkimi brigami more boriti. Tak misli, da je prišla v svojem živlěnji do zádne granice, záto pripraviti ščě za sěbe i za svojega siná zádno hráno i potom se pa obádívá, mati i dēte pripraviti ščěta na smrt i mrěti, da bi njima več nē trbelo gláda i strádanja trpeti. V toj žalostnoj stávi jo nájde El'áš prorok, ki njej od Bogá edno prošnjo i edno obečanje prinesé. Prosi

jo naj v svojoj tužnoj stávi odprě svoje srcě i svoje rokě i naj spuni božo prošnjo i zapôved. Naj njemi dá svoj slědnji falájček krúha. I zdaj bože obečanje dobi: niti mela v krbili, niti oli v vrči ne zmenkata nigdár. Tá poganška dovica — mati je poslúnola božo rěč, spunila je Njegovo prošnjo i vervalá je Njegovomi obečanjí. Ona na božo rěč cimpra i zida. Edino v tom vidi pomôč i osloboditelstvo, čě bode bôgala čě bode po boží zapôvedaj živěla i delála, kak človek, kak mati. Z vere vúpanjom se odpové zádnejmi falájčki krúha, i ne vkani se v svojoj veri, ár je jěla ona, El'áš prorok i njěta cěla držina.

Tákše globoko je bilô té materé vúpanje v Gospodnoga Bogá obečanjí, da se ešče sam Jezus Kristuš spomené v svojem včěnjě z té dovica.

Čě se na materski dén dosta starišov stara, čě se očevje i matere bojijo za bodôčnost svoje decě, záto njim prav toplo priporáčam, naj sěbě i svojo deco na nebeskoga Očo zavúpajo, ár bodo tak túdi oni čúli Božo tróštajôčo vesělo rěč: Poglédaj, tvoj sin živě! Starišje, očevje, matere poklekните si doli pred Božov smilenostjov, ponizno vadlúvajôči ono vekivečno istino: Zdaj znam, da je boža rěč istina.

Záto na materski dén vsi ponizno molimo za svojo drágo, lúběao mater. V svojoj vrěloj molitvi naše detínske lúběznosti lepí vėnec položmo na njěno trúdnó glávo. Ki dnes dosěgne svoje materé rokô, naj jo gorěče kúšne, ár je tá

Trě deklin hištôria.

Pisala Gyarmathy Žigmondova. — Poslovenčo Elisár jánoš, vp. vučitel.

(Nadaljávanje.)

— Ah! istina? — je skričao betežnik z nikšim čúdnó obhoděcim vesělim glásom, potom si je na prsi pritežo dlan, obráz njemi je oblědo.

Železen njemi je nakráťci naprě dao delo, ali tó je zdá ešče zamúčao, ka je eta indašnja hiža túdi pôleg zglíhanja za ovov vrědnostjov odišla. Tó njemi sledi pově, či de ga pítáo. Pri vsem tom, je tam te bogat zet, on vėndar nedá vôpregnati žnjě té sirôte deklina? . . . I betežnik je nē pítáo nikao, samo je tó ponávlaao z potrtim, premenlivim glásom:

— Zahválím, moj drági sinek, zdá sem že blájženi, jáko, jáko blájženi! . . . Gde je moja dobra či? . . .

Irma je notri prišla, k-posteli je šla i kak

je vidla na smrt preobrnjeni sivkasti, premedlěni obráz, meglene oči, je maloně obtrdnola. Železen jo je pričaj, naj tá nespádne i kak je jo v náročaj držao, te vměrajôč pohájajôči, je na edno megnenje pá k-sebi pričaj i prisiljavajôč njima je etak erkao:

— Hodta esi, hodta bliže! Tak . . . podajta si rokě, — i dokeč je mladěnc bôgao zapoved, z ednov ramov podpěrajôči, v-glávi se vrtěčo deklino, naj se tá neobrně, je oča erkao: — Vidím, ka se lúbíta . . . bojđíta blájženiva . . . Gospodin Bôg váj blagoslovi, dobra moja decal! Z mrzlov rokôv je vkúper stisno tiva mládiva vkúp držěćivi rokě. I potom je vu nasledúvajôčoj minuti že na ednoga mrtvoga i na edno omedlěno deklino vrgao pěči plaměn svoj erdě. Či posvět.

I po žalnom pokopi je Irma vkúppobrávša cělo svojo môč, vu sebi je dokončala: — Naj

rôka dosta trpela za nás, za svojo deco. Ki jo pa ne doségne, ár je daleč od njé, ali jo je pa že naveke zgúbo na etom svêti, on naj Boží blagoslov prosi na njô.

I vi pa vezdášnjega časa matere, vi pa tudi bodite prave matere, ne bojte se decé, ár so tó najlepše rôžice držínskega ográčka, živte svojoj deci i svojoj držini, tak bode te vrédne materskoga dnéva, materskoga svêtká. —

Mati.

Pisala: FRIDA KOVÁTS.

Pogovor za tri decé na proslávi materinskoga dnéva.

F r a n c : Znáte, ka za velkoga svêtká má no dnes? Materinski den je. Dnes mámo prilliko svojoj materi pokazati svojo zahválnost, svojo lúbézen. Štrta Boža zapôved nam právi: Poštúj očo tvojea i mater tvojo, da ti dobro bode i dugo živíš na etoj zemli. Deca smo, včasí hůdi i nejbôgajóči, i materi svojoj dosta skrbi i brige delamo. Liki dnes jo prosimo odpúšćanja za vse, dnes njej zahvalimo vse, ka je velkoga i dobroga učinila nam. Povrnóti njej tó dobrôto nigdár nemremo, liki dobri i vrli smo lejko, drůgi dár njej nemremo prínesti, prázne so naše mále roké.

P i š t a : Moja mati mi vsigdár pripovedá, kak visiko je pošťuvao náš Gospód Jézus mater svojo. Pa mi moremo tudi tak živeti, če šćémo gda v nebésa pridti, ár Bóg nam je dao v našoj materi nájevěš dár. Kak dobra je mati

moja! Vsigdár se skrbi za nás deco. Obléko nam poskrbi, hráno nam dá, če smo betežni, pa celé noči sedí pri našoj posteli, vsigdár je priprávena, nam pomáhati.

F r a n c : Pa mi deca? Pomisli Pišta, kelikokrát jo žalostimo, ka se njéno predrágo srce skoro raztrga od žalosti. Vu várašaj bogáta deca prineséjo dnes svojim materam lépe dáre, nájdragé rôže. Ka pa mi lejko dámo svojoj materi, če pa sami nemamo nikaj?

P i š t a : Ne skrbi se, Franci, vej naša dobra mati ne čáka od nás nika. Liki eti šćémo obľúbili pred svétim licem Božim, da dobri bode, da šćémo pomáhati svojoj materi, keliko naša slaba môč dopúští, da njej do njéne smrti šćémo zahválni býti i jo pošťuvati, svojo dobro mater.

M a r i j a : Prijátelje, povejte mi no, ka pa naj jaz napravím? Nemam materé, Bóg mi jo je vzeo pred leti. Túžna i žalostna sem med vami. Vi ste srečni, mater máte, dobro, drágo, jaz sem pa tak sáma. Kak rada bi se njej zahválila za vso dobrôto, pa nemrem več. Prekesno je, nega je več, zľáte moje mamice.

F r a n c : Ne jóči se záto, Marija. Pri Bógi je tvoja mati. Pa vseedno vidí, ka jo lúbíš, ka se žalostiš za njô. Samo dobra bojdi, pa te ešće mrtva tvoja mati blagosloví.

P i š t a : Jaz pa ešće kaj znam! V naš ográček ídeme, tam natrgamo korine i nesémo na Marijine materé grob, gor na cintor. Lejpo ga okínčamo i tak pokáže tudi Marija svojo lúbézen i zahválnost svojoj mrtvoj materi.

nemlsli té mladénec, ka zdá ona vmérájóćega očé končnim želénjem sílov k sebi šćé prívézati njega, od koga zná, ka drůgo má vu svojem srdci . . . Tó očividno káže ona zvišena hladnost, ka ga jáko bolí, ka se je v-Margitki nateliko vkano.

Železen se je tudi bojůvao sam vu sebi: deklina vkraj držéća hladnost, rávno vkůp spádne z-onim vrémenom, gda je njé mati vónaznanila, ka nešće sváterja bidti z Kováčovov. Do tēga mao je celô náćiši bio: toploga srdcá, povolen . . . naj se nebojí! Či tak ka de ga zvišenost, — ona nigdár nede želéla, da očé želénje spuni. Nē, rávno za njegove materé — za Kováčove nē! Rávno si je eta mislo, písma vréd pobérájóči, vu Zádýja híži, gda ga je Irma gori pošćkala.

— Môč mi daj, môč, Gospodne Bože! — si je mislila vu sebi v-globoko žalost oblečena deklina i důševna môč jo je zaistino čůdavrédno

podpérála. Bár žalostno, ali celô mirovno je govorila:

— Důžna sem njim zahváliti ono veliko dobrôto, šćero so oči tak nesebično doprinášat gotovi býti i ešće bi njim nika rada právla.

Železen je gori stano pri písálnom stoli i z-popolnim pošťuvanjem, mlo glédao na njô:

— Naj zapovéjo.

— Moj drági oča so se mogóće vkanili i záto njihovo slédaje želénje, naj Vás nezavéže, ka bi je důžni býti zdržati . . .

Železen se je ožáro vu obrázi, zvišeno je gori zdigno glavô i hladno je samo teliko odgóvoro:

— Kak šćéjo.

Na tó je deklino naednok povrgla môč, na eden stolec se je obrnóla, zakrila si je obráz i od znotřéšnjega kucanja je pogibala. — Mladénec jo gléda, gléda, potom jo je pomilůvao: Sírôta deklina! K-koncovi nemre od toga, či

Domine quo vadis?

Gospodne kama ideš?

(Rimski spomin)

(Písao: Hegedűs István, poslov. Flisár Jánoš)

Čúden en' záton v-vrêmena Oceáni,
Šter', kak smehč zible, se nalehci vtoni;
Vu tekôčem váli tak lepô niháni,
Obarvani vu toj précimbnoj lepoti.
Ober rúša stojíš i z-trê jezero lêt
Paula vò zideš, tak sveklo bliščéč stojíš;
Trê svêtov spômenek, dela ino posvêt
So z-tebom, štere ti sveklo preživíš.

Zdá plahoče vis'ko obládno znamênje,
Vjedínane mile domvine zástava,
Eden národ moli tô drágo znamênje,
Z-možnov svojov ramov obarje, obláda.
Ali či bár túžni rúši glás'jo díko,
Štera nigda bíla: svetlost, lišč, lepota,
Ali dokeč se zgora zélci gostíjo,
Vrêmen tla podkopa, pride katakomba.

Ober manterníkov stojíjo porédi,
Obládavne vere velke svekly cérkvi.
Poganskoga hípa velka svetlost gde si?
Li na stebraj stojl krotek obráz večni.
Z-svêta vò sprešani kinči tak predrági,
Poganski bôgecov svekli pantheáni
So vsi tak preslabi, da nemrejo zmočti,
Ves njíh lišč, précimba, tam ležíjo v-práhi

Z-žalôdca zemlé gor' tere živa vera —
Obri zemlé svetlost, oblást, vse preminé,
Človek je malo ta preminôča svetka
Obarvati, štere vrêmen zniči, požré.
Legiov zmožnosti i mágíje goréče,
Bilinče železni i temníč lakati,
Svêta znánje, môdrost i krône blisčéče:
Žive vere môči nemro zastaviti.

Na rêči boja mesti, v-Ríma határi
Cérkev stojí, od štere se etak právi:
„Žive vere spomin“, vu vsákom stopáji,
V-dúhi se mi plamní, gorí mi vu glávi:
Prestrahšeni Peter vkraj beží od kríža,
Šteri je pripravlen k-njega mantrníkstvi,
Ali na pôti se z-vučitelom sréča,
Kí prihája k-njemi vu odíčenosti.

„Gospodne, kam' ideš?“ ga Peter opíta,
„Idem, da gor' vzemem on križ tak preteški,
Pred šterim ti bežíš — strahota te tira“.
Od sramote njemi obráz; srdce gorí,
Povrné se, — vmerjè. Svét obráz Kristuša
Presvêti Rim váraš i vsi boží stebri
Obkamníjo trdo, ár je vera mrtva,
Obtrdi njíh obráz odíčení svekli.

V-tak divjem vrêmeni se té obráz svêti,
Z-nebeskim posvêtom tô zemlô oblečé,
Žíteč čí'eka je tú li ténja na zemli,
Ali dúh se v-nébo k-oči nazáj vrné.

nečúti tak, kak on . . . Z-mílím glásom njé
erčé:

— Bojdite mirovni i či tak ščéjo, odlôčva
se tak, kak indašnjiva dobríva prijátela.

— Ščém! skôz nad tekôči skúz, je zahvál-
no glédala vu mladénca oči. — Jáko dobri ste
bili . . . Bôg Vas blagoslovi za vse, nigdár,
nigdár Vam nepozábim i kak je trepetajôčo málo
rokô njemi tá ponúdíla, znôva jo je jôč obládao
i doli se je pokrila na báršonjski stolec.

Mladénec njé je kúšno vu rôki držéčo málo
rokô i hitro je odhájao. Potom so jáko, jáko
túžni dnévi nasledúvali za sirôto čarno deklino.

14.

Že so tri lèta minola, kak Zádyjova pri
jákom skôpom zeti jè milošče krúh i na njé se
je túdi spuno on páverski gôvor: Od oponoše-
noga gráta človek debeli“. Pa je dosta jôkala,
dosta se je čemerila i dônok se je podkrmila.

Malo, ka se je od zdravja nê gori pôčila. Ali z-
lêpe njéne čéri, z-Margítke je edna blêda, po-
vêhnjena ženska grátala. Hej! nê je ona za tákšo
míslila barônojco. I njé môž, kí je jo samo za
lepote volo polúbo, je túdi požalúvao tô ženi-
tev; kak je lepota táminôla. Mrzel, kisili žíteč
je bio pri barônovi i Margít mama je po vnô-
gom bojl, k-koncovi etak pisala Irmiki, štera je
je že tri lèta hodila v-žensko vučitelíšče:

„Lúb'èna moja či! Nikak nemrem pretrpeti
dale etakši žíteč! Vu tebi mam cêlo vûpanje i
trôšt i či ednôk v-mesto prideš, nespozábi se,
kaj je tvojoj dosta mantránaj materi jáko po-
trebno edno milošče mesto, gde njé nedo nesta-
noma čútití dáli žnjôv milošče krúha britkosti.

Da si čedna bíla že kak mála deklina, gda
ti je v-misel prišlo vučitelíšče, te se mi je tô nê
vidilo, zdá pa nezadovolém Bôgi hváliti tvojega
čednoga míšlénja. Imam ešče nika, štero bi rada
na dobro obrnôla; mogôče mi ednôk dopústi

Tá velka svetlost, je minôla vu kmici,
Mesto práve vere je slepost ládala,
Štera se nêtila v-gorêči mágij plámni,
Vere i misel perôti njê žežgála.

I visiki cerkvéo v-nébo glédajôči
Tôrmi i tá gori želejôče dŭše,
Te bojdikaj božne ošpotávajôči
Tak, dabi pítale: Vera v-vami živé? —
Živé, — nê je vmrla, ali gori mágija!
Vidi Hus, stráhši se... Davi ga britek din.
Zôči ide Mešter tůžnoga obráza
Pitajôč: - „Kam' ideš“? - Idem za té' v-ogen!

Povrné se, vmerjé. — Svét' obráz Jezua
Presvêti pâli poti te prišestnosti.
Zaman se zlanca, zvêže misli bistrôča,
Njô je nemogôče zakriti staviti.
Luthera je tŭdi te hŭdi skŭšávao,
Naj povrže, nihâ ino vero odá,
Ali pred njega je Kristuš tŭdi prišao,
Pobiti v-obrázi, — „zakâ ideš“? — pita:

„Idem, da mesto té' velki boj zbojŭjem“.
Luther se povrné na boj pripráveni.
Zakâ je nê vido tvoj obráz presvetšen,
Zburka ga vulkána v-gorêčem plamêni
Danton. A titánov šegavi odvêtek,
Svêta gibajôče válovje, naturnost,
Štera je njega, kak vihér máli listek
Vnesla i odnesla v-nepoznano skritost.

moj Bôg tó doprinesiti. Ešče zdâ nevém, kakda,
ali premišlávala si bodem odtoga...“

Dŭgo je bilô pismo, i njega tožbe, ali Irme
se je samo tó dostájalo. Sírôta mama! Dobro
je, ešče več zongorni leckij bom dávala i tak
bom ji ešče že do tistoga mao podpérala, do-
keč mo svoj dom mêla. Potom si je globoko
premišlávala: Bôg drági, ka ščêjo mama na dobro
preobrnôti? Edna misel jo je genola vu srdci;
ali na tisto si je nêštela misliti, tisto je že na-
veke minolo! Pa se njê je pred ednim letom
znôva vu srdcé skrio on ténki bliščêči trák, šteri
njê je eden trôšt nêto... mîno je trák...
konec je vsemi...

Gda je to indašnje gnezdô vihér raztrgao,
Irma je te šla vu vučitelšê i z tak vrêlov gedr-
nostjôv se je včila, z-tak dozorjenov razmetost-
jov, ka so se profesorje čŭdŭvali nad njôv. Z-
dômi je samo Leo, toga stároga velkoga psa
prinesla seboj. Ali da je toga vu závod nê

Ino kelikokrat, kelko dŭš nedŭžni
Zôči stáne srdčno visêči na misli,
Svedôstvo činêči pri Jezua Križi,
Ki je pravica stálna, v-toj Božoj rêči!
Nepita: „Kam' ideš“? Nê vere nihávec!
Ár bi mogao čŭti „odgovor tvoj dáni“:
„Idem mesto tébe“ tá k-tvojemi križi,
Ár ti živo vero neniháš vesnoti.

Vi, ki se štimate z-velikimi misli,
Nevervajôč gučite v-veré imêni,
Jeli tá vera bô te tŭdi vu vami
Či, ki jo vadlŭje, čáka ga šorš smrti?
Či bi se skázao Jezua obráz svekli,
Či bi ga pítali: „Kam' ideš Gospodne“?
Na njega višno rêč, na áldov veliki,
Jel' bi vas naišao idti na smrt gotove?!

Dober pastér.

Vuôgi gizdâvi sinôvje denêšnjega časa s
pomilŭvanjem glédajo nazáj na svoje očáke, na
preminjena vrêmena. Ka so znali sinôvje onoga
vrêmena? Kak zaostánjeni so bili! Ali mi smo
nikaj! Pred nami vsakši lahko krščák zdigne, ár
se naše znánje more spoštŭvati i eêniti. Kak
blísk vozijo naši vláki, po rádôji v ednom dnê-
vi zvêmo, ka se je v nájdalêšnjem kôti svetá
zgôdilo i na eroplánaj se nad obláke známo
povzdignoti.

Istina, ka s hitrimi stopáji ide naprej člo-
večanstvo, ali tŭdi more iti naprej, ár samo s

mogla vzéti. njemi je kvartêl správila i z-pri-
vátni dohodkov ga hránila, i tak je nateliko za-
poslena bila, ka je sáma seboj se brigati nê
mêla časa. Z-dobrov volov se je včila i drŭge
vučila, med šterim so njê cêliti záčale z-dômi
vdárjene i prinešene rane.

Direktorca, edna plemenitoga srdcá, čedna,
mláda gospá, je v-pamet vzêla, ka je pri te prvi
počítnicaj, gda je vsáka deklina komaj čakala
naj domô ide, Irmo nišče nečáka domô. Vidila
je, ka je Irmo zapŭščenost, ka nikoga nema jáko
težilo na srdci, pomilŭvala jo je i pri ednoj vrloj
famlilji njê je mesto správila, gde je zongo-
rati včila.

— Što tak odlično, z-globokim čŭtênjem
zná igrati, kak Vi, Irmika, tistoga z-radostjov
vzeme k-sebi šterakoli familia.

Vučénke so že vse odletele z-závoda i ta
na sêbe zanihána deklina, si je večér na dlan
nagnola glavô i globoko premišlávala: ka je

tem známo posvedočiti, ka od Bogá dobiena, vsikdár se spopolnjavajóča dšša prebiva v nami. Ali záto se nesmímo zvisíti, moremo túdi te slá-re indašnje lúdi spoštúvati, šteri so nam bogme v vnógom na pédo. Zdaj edno takšo zgodbo ščém povedati, štera s tála odgovor dá na ono pitanje, ka se lahko včimo od svoji očákov.

Pred več kak dvéstó leti je živo v ednoj vési premožen vért, šteroga je céla krajina poznala i Štefan gazdo zvala. Bogáti je bil Štefan gazda. Pénez je bár né meo, ár je v onom vrémni bogástvo nej v pénezaj staló, nego meo je veliko črédo ovc, štera ga je z vsem potrebnim preskrbela: z mlékom, sirom, mesom i toplim gvanom.

Štefan gazda je od ránoga sprotoletja do késne jeséni páso svoje ovce. Vgojčno rano je je gnao na pašo, pazo je na njé, páso i napájo je i késno večér je je domó gnao. Preveč je lúbo svoje ovce, samo tó ga je čemerilo, ka so ovce nej šle v štalo, gda je je po večeráj domó prigno, nego so hodile okóli po dvóri. Če so odpréte najšle dvéca ográčka, so tá šle notri kradnot šaláto i drúgo zelenjavo.

Ednók njemi je edna mála ovca zběžala v ográček i nikak jo je nej mogo vóspraviti. Na konci jo je na nároče vzéo i jo tak neso v štalo. Prvle, kak jo je dolí djao, jo je malo scuko za bundo i ovca se je začnola mlo jókati. Začúle so njéni glás drúge ovce na dvóri i včasí so vse notriběžale v štale, obkročile svojo sestrico, kak da bi jo pitati ščele: zaka se jóčeš, što te je zbanúvo?

ešče bio nikák, što je jo vsigdár hválo za igranje i rad posluhšao tam vu indašnjem velkom hrámi . . . i zúabídi je rávno záto igrala tistoga hípa telko. I naednók se njé je povéšávalo próti njemi njé zahválnosti čúténje, kí je jo zvúu zongor igranja, na vse dobra včio. Tístomi má hváliti, ka njé je zdá li zména vsáka goridána náloga i povóli vrémna má túdi, drúge včiti. I sámnosti boléče čúténje ji zakrije onoga včenjá sladki spómenek. Tak je preteklo trí leta. Vu závodi so nikšo veselico držali, ali Irma je né vzéla v-njé tál, té dén je rávno povratek bio očé mrtelnosti. Zdá je túdi šó snég i od zvóna je béla megla pokrila dugovánja i z vučilnice se je čúlo edno-edno krepše trillanje: deklíne so plé sale i blájženo so se veselile.

Irma je edno že večkrát prečteto písmo gládila na kolén i zdá túdi, kak že od dvé lét mao, je sáma sebé pitala: ali zaká dónok večkrát nepíše? Vě njemi je ona včasí odgovorila,

Štefan gazda se je zadovoljno nasméjo: „No, zdaj sem se dosta návčol. Návčo sem se, kak trbej ovce brez velkoga trída i vnógi čemerov v štale spraviti. Samo malo zbliti trbej edno i že se vse notri znájdejo.

Ali návčo sem se túdi nikaj drúgoga. V sv. písmi sem vnógokrát čteo, ka je Jezus dober pastér, mi smo pa njegove ovce. Ali lagoje ovce smo, kí vnógo žalostí spravljajo svojemi dobromi pastéri. Bóg je človeki prípravo nebésa, ali kak moje ovce neščejo notri iti v štale, tak túdi lúdjé ráj blódižo okóli, kak bi pa notri ščeli iti v nebésa. Na tó je túdi naš dober pastér tó včino, ka sem jaz napravo: zblo je edno i drúgo svoji ovc i na tó so vnógi stópili na v nebésa pelajóčo pót. V mojej vési prebiva mládí hižni pár. Túdi teva sta na póti zemelskiradosti hodila. Nej sta mollia, nej sta hodila v cékev. Dóbila sta edno málo déte, štero sta preveč lúbila. Ednók je pa samo obetežao te máli angel, velke bolečine je meo, bridko se je jóko. Zaman je bila vsa lúbézen i skrb rodítelov, déte je mrló. v nebésa je odišlo. I zdaj je že túdi rodítelov nárvéška skrb bila, ka bi v nebésa prišla, náj bi tam pá zadóbila svoj zgúbieni kínc. Povrnóla sta se, bogábojéča človeka sta póstala. Kak je tá jókajóča ovca za sebov pozvala vse ovce v štalo, tak je to jókajóče déte te svoje v nebésa zevávalo na blájženstvo vekivečnoga žitka“.

Na koj so Štefan gazdo návčile njegove ovce, tó si zdržimo túdi mi v spómenki i te blájženi bodemo!

Ti indašnji, spoštúvanja vrédni očáki nás etak včijo na vekivečno istino oní reči, ka kára Gospod, koga lúbi, i zblíčuje one, štere je za svojo deco pózvo. Kovátš Štefan.

mogóče je né bio zadovolen z odgóvorom? Ramo je na máli sto položila i glavó na njó nag-nola. Premíšlávala si je nad tím preminóčim i detínstva spómenki so njé napunili njé málo samno hižo; ah, da bi ešče samo ednók mogla viditi svojega rodjenjá vés, on lépi, précimbni, kúšléni kráj, kakšega več nega nindri na svéti! I či tak, ka se njé ednók ponúdi prilika tá pridti, jeli med ograda indašnjim velikim, stárim drev-jem, na síve vodé mlaki ešče itak plava on lépi pár juvčára? Ali tó edno je gvúšno, ka po zelénoj trati že nedrčeta, nezbrčávata se, Selló i Čillag . . . Oh Bóg moj, ka je grátalo žnjidva? I kak si tak dale nabéra vkúper blájženoga spómenka zláte niti . . . , se njé oči zaskuzijo . . . Potom gori prízdigne glavó, zbríše si obráz i znóva prečtí písmo: toga dobroga prijátela písmo.

Gospodíčina! Či sva se bár, kak indašnji Vaš vučitel i dober prijátel razlóčila eden od toga ovoga, bi Vás nebi móto z-etimi redámi pís-

Dén radosti v Soboti.

Drúga nedela po vřizni je soboškoj gmajni zósební svétek bio, dén radosti, gda sta gmajna i njé nôvo odebráno voditelstvo pred Gospôda stôpilo, náj voditelstvo obeča Njemi, ka verno bode slúžilo božo cêrkev v Soboti i náj gmajna zahváli Njemi svoje nôve voditele i prosi môč i pomôč Njegovoga Dúhá na njih zvišeno pozvánje.

Domáci dühovnik so kak šinor prekmur-skoga senioráta med slúžbov božov v čest spe-lali nôvo voditelstvo gmajne. Natô so položili slúžbeno prisego g. Bac Ludvik, hotelir, kak in-špektor; g. Nemeč Janez, odv. pripravnik, kak podinšpektor; g. Krančič Jánoš, urádník sresko-ga načelstva, kak blagájnik i g. Sečko Iván, po-sestník, kak gmajnski kurátor.

Potom je predsednikojca soboškoga žen-skogn drúštva, ga. Dr. Šómen Lajošova z lübez-nivimi rečmi pozdrávila nôvo gmajnsko voditel-stvo i boží blagoslov prosila na njegovo delo. V iméni presbiteriuma je g. Temlin Jánoš, mlaj-tiuski kurátor, v iméni gmajnarov pa g. Űlen Kálmán pozdravo nôve čestníke gmajne i sta je zagvúšala lübézni i zavúpanja cêle gmajne.

Po tej pozdravni govoraž sta inšpektora i blagájnik zahválii gmajni ono zavúpanje, s šte-rov jih je na tó odgovornosti puno mesto po-zvála i so jo zagvúšali, ka pôleg svoje môči i dúšne vësti na tom bodejo, náj se tûdi vředne skážejo lübézni i zavúpanja gmajne.

mom, či bi me nepretrgnjeno nebi gnála želnost, naj moje veliko preštimanje i čast pokážem onoj mládoj gospodskoj deklini, štera je vse tak zná la činiti, kak Zády Irma. Čestítam onomi globo-ko čütéčemi plemenitomi srdci, štero záto dáva posebne vučne vöre, ka naj ednoga stároga psa tak prehráni, kak je on nigda živo. Tó je jáko lepô, pred tém kršćák prizdignem, gospodičina!

Zdá že čütím, ka je z-srdcá shájalo ono dete tûdi, štero naprê prínesti šćém i rávno je záto prínesém tûdi naprê.

Edno strokovno delo spreglédnoti morem i ešče znábídti drúge predpravke naréditi, sem poslani vu ete prijéten váraš. K-meni je zrvnani te nájbôgši moj prijátel, D. glávni inžalér. Siro-mák človek! Zgúbo je tûvářišico, blájženo, lépo, mládo ženo; má edno pét-šest lét staro lépo deklino, štero jas zvônrédno rad mam i hválo dam šorši za tó, ka jo tak rad mam, ár deklina zvôn oče nikoga nema i oča njé je betežen! —

Po solospévánji domáčega kántora se je gmajna pred ogledalo Jezušovi reči postavila, náj odgovor išče na pitanje: ka šćé Gospôd cêrkev od edne gmajne.

S popévánjem naše cêrkvene himne, Luther Mártonove zmožne pesmi „Trdi grád je náš Bôg zmožni“ se je skončala tá lépa ôsveinost soboške gmajne.

— D. —

Ženski kotichek.

Evangelíčanska ženska i cêrkev.

Vsígdar se nájdejo nôva pitanja, na štera trbež odgovor dati. Evangelíčanska ženska i cêr-kev je pálik edno tej velki pitanj, štero ležko razprávlamo brez konca i krája. Ár rávno naša ženska má velko dúžnost prôti cêrkvi. V prvom hípi se nam vídi ednostávno, ár če hodimo vsá-ko nedelo v cêrkev, če molimo vsáki večér svojo molitev, če včimo svojo deco na tó molitev, se nam vídi, da smo spunile vse svoje dúžnosti prôti svojoj cêrkvi. Liki tó je nej istina. Práva, v veri stojéča, zavédna evangelíčanka zná, ka moremo dosta več včiniti, da z ponosom ležko nosimo tó lépo imé. Cêrkev, tó je prvo! Nes-mimo samo v cerkev ídti, da nás vídijo drúgi, dráge ženske, liki v cêrkev moremo ídti, ár nás srcé vlečé, ár naša dúša žéja po reči Božoj. I vu cêrkvi se moremo poglôbiti v svéte reči evangélijoma i predge, Bogá moremo prositi, da

plúčnico má. Mesto oče njé oča bodem sirôtici i zvôn moje materé ešče ona bode moje skrb-nosti glávni predmet. Oni gospodičina tó že raz-míjo, ka za koga se skrbimo, k-tistomi se z-cê-lov znotrêšnostjôv tûdi vlečemo: bojdi si ono bár eden stári pes, ali pa edno málo dëtece...

Ali nakrátcí naméním povedati, ár znam na-keliko je drágo njihovo vrëmen njim, ki ste pô-leg inštruktorije ešče zevšê predmetov odlični. I uprav je dobro, či ne zaprávimo zobstojn ono-ga drágoga vrëmena, ár nam je li tak mogôče on čüdavrëden cil doségnoti, za šteroga se z-cêle môči brigamo. Znao bi na tó velke pëlde naprê prínesti; — ali zdá sem že nê več njihov vučitel, záto... záto bom od nikoj drúgoj gúčao.

Znájo, što je zdá eti vu solnitoplic kôpa-lišči? Ta indašnja vájna vučitelica: Mina. Kak me je várala, preci mi je na znánje dála, nakož sem rávno nê bio radovëden i ka tûdi jáko za natúrno spoznam: ka je jo môž. te „barbár“ —

nam náj vcepi té reči v srcé, daje gorivzememo i se túdi trídimo po njih živeti. Kak slaba návada je, če se ženske med predgov med sebov tího zgučavlejo i druge s tem mótijo v poslúšanji reči Bože. Dostakrát pítam sebé, kak je tó, da je nej sram tákše ženske, štere nemrejo počakati, da vó pridejo z cérkve. Itak so ženske na božnom g'ási, da dosta gučijo. Dónok cerkvi bi se naj nazádržale!

Cérkev je Boža hiša. Vsígdár bi mogla túdi na zvúnaj pokazati svojo prezvišeno stálišče. I ženska skrb more biti, da zgléda cérkev dostojno za tó svéto pozvánje. Lépa návada, da je oltár okínčani z korinami, je ženska skrb. Pri nás je skoro v vsej faraj položena tá skrb na ženo domáčega dúhovnika. Vnôgo lepše bi biló, če bi se túdi kmečke ženske včasí zmislile na oltár, če bi včasí edna ali druga poslála lépe korine, štere je domá gojila vu ográčeki. Nej samo Bôgi na díko, vidlo bi se v tom túdi lúbézen do cérkve, lúbézen do vkúpno ga dela.

Ženska društva smo nastavile vu naši gmajnaj, da vkúper delamo. Vkúper delati je pa veliko pozvánje. Nej je zadosta, ka si članica ženskoga društva, ka pláčaš svoj létni prispévek. Cil društva je drúgi. Z tistimi pénezi se istina túdi olepša cérkev, se podpéra siromáke i tó je hválevrédno delo. Líki društvo je nastávljeno zá to, náj se ženske združijo v edno veliko famílijo, gde vláda vkúpno delo za cérkev i medsebojna lúbézen. Je tak žmetno priditi do ženskoga

srcá? Zavtúpanje edne do drúge, tó je tisto, ka nam fali! Zakaj ste tak zaprète edna pred drúgov? Zakaj se glédáte tak z stráni? Nemrete plústiti slabo mišlénje ztúna pred cerkvov? Zakaj nemrete biti sestre edna drúgoj, brez razlike, če ste siromaške ali bogate? Zaka držíte voditelice, za kaj drúgoga, kak ste vi? Istina je, da vodilne funkcije po navádi májo šólane ženske. Potrébno je tó, ár one znájo po svojem včenej bole voditi knige i vse, ka je potrébno. Záto pa se nika ne čútijo več, kak vi ove. V ženskom drúštvi nesmi biti razlike, ár vse smo ednáke. Tó bi vam rada vsígdár ponóvila, da bi dónok ednók vervale, ka samo dobro ščéjo one voditelce vam i sebi. Lúbézen do vere i poštvávanje do vsákoga, tó je fundamentum za vse cérkveno delo. Samo tak se lejko včákamo Božega blagoslova. Žensko društvo dela za cérkev! Tó právim tistim, štere nê rade, z čemérami pláčajó tiste denáre, štere društvo vsáko leto pobéra. Nígdár ne pozábte, da ste prostovolno stópíle v društvo, da vas je nihče nê silo. Če pridejo odbornice pobérat članarino, z lépov rečjóv je spremite, k drúštvi je valon, sestra váša je. Včasí celi dén aldúje i domá zamúdi delo, záto je poštvávanja vrejdna i nê pa kréganja.

Če namerávamo pozvánje evangeličanske ženske spuniti, te tó samo lejko doségnemo z vkúpdržánjem, z lúbéznostjóv. Vsáka ženska má iste pravice v drúštvi. Vsáka náj pové svoje misli na gjlúšaj mírno i prijazno. Vsáka náj pomága po svojoj móči, da mámo poštenjé pred Bôgom i pred lúdmi.

Tak bode evangeličanska ženska právi steber i podpóra naše cérkve. Frida Kovátš.

od sébe vkraj stírao. Potom me je notri štela vu svojega žítka hištórijo spelati; ali mentúvao sem jo od toga trúda, z-šterim djánjem sem se tak z cěla vrédnoga včino na on náslov, z-šterim me je tá mademoiselle níгда počastila: „páver“. Tó sem bio i pred ednim tákšim stvorjénjem túdi tó ščém ostánoti! Zdá smo pa že tak, kaj z-ponížanjem obrné vkraj glavô, či se gder sréčava, šteromi sem jas jáko rad i tak vidim, ka se našoj máloj deklini tó túdi vidi, ár je nê mogla trpeti ono prilízavájôčo, húdoga, zavítoga srdcá samico.

Gospodičina! Ka je zrok, ka kelkokolikrát se je eto dête od té vkraj vleklo, sem si vsígdár od toga mislo tákšega hipa, kak nači bi biló, či bi tó dête ednók nji vidilo z-Leojom: tá bi bēžalo, obinolo bi psa bundasti šinjek, svoj krasen obráz bi notri pokrilo vu njega bundasto, dúgo kosminje . . . potom bi se gori zglednolo vu njihove dobrotivne oči . . . ali vendar nede tó

tak nígdár! Ali, ka si mislijo Oni gospodičina? Bojdi pôleg njihove vôle. Dovekoma poštvávájôči njihov verník Železen Endre*.

Ka si je mislila, ka je z-srdsá želéla, tó je v-ednom písmi odpísala, ali na ono, z toploga srdcá popisano písmo je nê prišao odgovor, nígdár nê. Deklino je nê samo za toga volo bolelo srdcé, nego ešče sramežlivosti žarja je jo túdi večkrát oblejála po obrázi: oh, bár bi nebi tak písaó, ka je svoje čúténje vóvjavo! Z-tém se je trápila v-noči, vudné.

I dnes, vu túžne létnice dnévi, vu samnom jedinství, je poduploma čútíla žalost. (Dale.)

„Če si čeden, moj sin, te prosi bogove za odpúšćanje, če si pregrěšo próti svojoj materi, naj te túdi oni ne držijo za nezahválnoga i ti vtájijo svoja dobročinněja. — Sokrates.

Risálski Düh.

Hári Lipót, ev. dühovnik.

V morja ednoj kaplici že notrijeste celoga morja življenje. Tista drôvna kaplica je léko kak koli mála, če jo pa tá deneš pod léčo mikroskopa, se pokáze pred tehom velkoga oceána bogáti svét, i v tistoj ednoj kaplici si več vido iz velkoga morja, kakpa či bi se na lépoj, gizdávoj ládji pelo prek ogromnoga oceána.

Tüdi risálskoga svétka svéte reči so samo edna kaplica iz velkoga môrja risálski do godkov. Tam jezero i jezero lüdi düšo obime risálskoga ognja vročina, eti pa edne držine domača boža slúžba stoji pred nami. Tam velka vnožina, goréče predge, sümlenje močnoga võtra, razdeljeni žerjávi jezicke, eti v držinskem krôgi domáča toplôča, tiha molitev, tiho kápajôča krstna voda. Tüdi tô je samo edna kaplica z tistoga blagoslovljenoga dela, štero risálski Düh oprávla v žitka velkom morji. I dônok ki z poniznov, pobožnov molitviov poslušá té svéte reči, on de vido risále.

Risálski Düh je činéči, délaajoči Düh. Ka se je zgôdilo na risále? Človek ki je pri božiča i vüzma božoj čüdi samo nemi gledalec bio, na risále v rôki tréje osôbe Srétogatrojstva škér postáne i začne delati. Do risálov je življenje vučénikov pri Gospon Jezuš Kristuš i samo tiho pobožno glédanje i poslušanje bilô i tiho vživanje krüha z evangelioma. Na risále se je pa začnola dela, trüda, na pôt idénja vrëmen. Njihovoga stanovánja zaprëte dveri se odprëjo, kak se v sprotoletji odpré od zimskoga ledá zmrznjeni potok, i z pomočjóv Sv. Dühá vučénicke začnejo svojo blagoslovljeno sejátev. Tak postáne risálski Düh činéči Düh.

I zdaj pa pogledni naše krščanstvo, pogledni svoje krščanstvo. Naše krščanstvo je naj-večkrat tákše, kak gda v zimi v hižo zaprëti kmečki lüdjé okôli tople péči sedijo i brezi dela poslušajo preminôčega vrëmena hištôrije i pripovëdke, mesto da bi njim sprotolëšnjega dela ogen goro na licaj. Lüdjé tak žmetno zaznamijo tô, da so krščanskoga žitka blagoslovljene prilike, bože slúžbe, molitev, dobračinënja vse záto, da naj z pomočjóv risálskoga Dühá v slúžbi, v deli dober i plemeniti sád rodijo.

Hvála Bôgi, tüdi naša evangeličanska cërkev začne tü pa tam že sprotolëšnje lice kázati. Kak gda prvi sprotolëšnji veter gorizorjé polja,

— se žitek začne, tü pa tam začnejo orati trde i sühe preloge i delati do zdaj počivajôče rokë. Tô risálski Düh činí. Hodi tüdi ti, stôpi notri med delavce risálskoga Dühá, naj tüdi v tebi i z tehom dela Sv. Düh.

Risálski Düh je nadale misijonski Düh. Pred risáli so vučénicke tak mislili, da je Bôg evangeliom samo židovom dao. Po risálaj se morejo navčiti, da je Bôg në prebirávec lüdi, nego vsákoga lübi, ki se Njega boji, i da se je tüdi na pogane võvlejo Sv. Dühá dár. Peter té fanatíčen židov odide z Joppe v Cezareo v Korneliusa hžo božo rêč glasiť, krstit i misijonírat.

Pred risáli so se vučénicke notrizáprli, sram ji je bilô njihove vere i bojali so se od neprijátela. Na risále ji je več në sram, več se ne bojijo, vöstôpijo med svét, med lüdi, kak misijonarje ki goréčo i batrivno düšo májo. Od zdaj naprë je njihovo življenje samo misijoníranje, edna blagoslovljena propaganda. Pëla, vodi ji po stô, po jezero zádevaj misijonski Düh.

Krščanstvo je, če v njem zaistino dela Düh, vsigdár li misijonska delavnost. Në samo poslušanje evangelioma, në samo obdržati tisto ka je njegovo, nego dale iti, dale razšürjavati svoj návuk i svojo toplôčo. Ogen je samo tečas ogen, dokeč se širi, dokeč edna prekô drügoj prekda plamen. Če se nemre širiti, tak se je že začnola njegova smrt. Krščanstvo je tüdi samo tečas právo dokeč jeste v njem propagirajôča môč. Táksa môč pa samo te jeste v našem krščanstvi, če risálski Düh prebiva i dela v nás.

Med nami je ešče preveč dosta sebičnosti, bojaznosti i premalo je v nás misijonske delavnosti. Vse tô nam káže, kak jáko je potreben nam vsem dár risálskoga Dühá.

Risálski Düh je nazádnje čüda činéči Düh. Gde se je risálski Düh pokázo i zgláso, tam so se lüdje vsigdár čüduvali.

Risálskoga Dühá edno čüdo je tô, da vsigdár nás slabe i grëšne lüdi núca za svojo škér. Risálska hištôrija nam pokáže, ka človek léko postáne, če pokorno táda svoj žitek v rokô Sv. Dühá. Jeli moremo čakati vékše veseljë i vékši trôšt, nego tô, če se tüdi v našem življenji ponôvi risálsko čüdo, ár je Gospodin Bôg vsákomi obečao Sv. Dühá, ki tô z verov prosi od Njega.

Risálskoga Dühá drügo čüdo je tü, da nás obdaríje z dárom gučati z drügimi jeziki. Risálski Düh tô čüdo tüdi dnesdén oprávla. Navči

nás gučati po našem dávno pozáblenom mater-skem jeziki, tó je po jeziki lúbéznosti, šteri jezik i govor vsáki človek razmi.

Risálskoga Dühá čúdo je tūdi tó, da nás v z Bôgom bodôčo skúpnost zdigne. Kornelius poganski slotník se je z cêlov svojov držinov okrstiti dao. Od toga časa naprej je Korneliusova hiža práva cêrkev postánola. Tó je Sv. Dühá čúdo bilô, ki od Bogá daleč kraj zablôdjene dūše zná k Bôgi domôpripelati.

Tūdi mi znôva risálske svetke svetimo. Etomi nevernomi, betežnomi, „v kmici hodéčemi lúdstvi i svêti Gospodni Bôg znôva pošila Sv. Dühá. I tó záto čini, naj nás té Sv. Düh gori-zdigne, posvétí, blagoslovi, k veri pripela i nam posvétí tisto kmično pôť po šteroj hodimo, naj vidimo našega Zveličitela Jezuša Kristuša i naj Njega nasledŭjemo, naj Njega bôgamo i po Nje-govi zapôvedaj živémo.

Molimo záto na risálske svêtké vsi lúdjé etak zdŭhávajôči: Hodí k nam boží dŭh svêti! Srca naša nam posvétí, Vlej vó na nás v obil-nosti Dáre tvoje smilenosti. Štere onim podeljá-vaš, Ké z blôdnosti povodjávaš, Na svetlost vere kráčanske, i k vretini dike božánske. Dika, čest i hvála Bôgi.

Rázločni máli glási.

Radostí glás. „Sam Düh svedoči našemi Dŭhi, ka smo boží sinôvje. Če smo sinovje, i ôročnicke smo, ôročnicke istina Boží, navkŭpe pa ôročnicke Kristušovi; ako Ź njim navkŭp trpímo, naj se i Ź njim odičimo.“

Sobota. Na prvo nedelo po vŭzmi se je držála v Soboti konfirmácia, gda je 49 dečkov i deklin stalô okôli božega oltára, naj svedostvo denejo gmajni, ka so spoznali návuk svoje evan-geličanske cêrkvé, i náj oblŭbo denejo pred Gospôdom cêrkvé, ka svojemi vadlŭvánji verni ščéjo ostánoti do smrti. — Na materinski dén sta se naša mláda i odrašena gmajna zdrŭžila v skúпно božo slŭžbo, med šterov sta gmajno do skŭz genoli dvej deklamácii od materé.

Dŭhovniški spôved i konferenca predsed-ništev naši cêrkveni občin 22. t. m. bode držána v Soboti.

Samovolní dári. Na goridržanje Dŭšev-noga Lista: Flisar Kolman Vaneča 10 D, Jošar Jolan Lemerje 6 D, Barbarič Štefan Francija 9 9 Din. — Na nesprhlívi vênec Luthárove Flisár

Šarolte: Vljaj Franc Lemerje 20 D, Sukič Ludvik M. Sobota 25 D, Barbarič Štefan Polana 20 D, Domjan Štefan Bodonci 20 D, Vukan Jožef Se-beborci 10 D, Vukan Aranka Pečarovci 5 D, Vukan Ida Bokračí 5 Din. — Vsem nájtopleša hvála!

Gustav Adolfa društvo. V bodonskoj fari so v tek. leti nasledŭjôči dári vkŭpprišli za cile Gustav Adolfa društva: nabéranje po vesnicaj 1.108.25; nabéranje konfirmandušov 374 D; offertorium 200 50; šolske decé dár 233; vse-vkŭp 1 915 75 Din. — V morávskoj fari je na isti cio nabráno po vesnicaj: Moravci 159 50 D, Tešanovci 160 25 D, Vučjagomila 75 D, offertor-ium 191.25, dári konfirmandušov 159 D, po-sebni dár 20 D. Vsevkŭp 765 Din. — V Križev-skoj fari je na isti cio nabráno po vesnicaj: Križevci 181 D, Kančevci 97 D, Fokovci 84 5 D, Kušanovci 60 D, Ratkovci 59 5 D, Ivanovci 58 D, Dankovci 55 D, Košarovci 52 5 D, Otovci 52 D, Mačkovci 48 D, Pečkovci 43 25 D, Kukeč 32.75 D, Prosečkavas 23 D, Panovci 10 D. — Offertorium 50 D, konfirmanduše 70 D, vse-vkŭp 976 5 Din.

Turobni glási. Zádni mēec so se z Pu-conske fare odselili vu večnost: vd. Banfi Fran-cliška, roj. Bergles v Pužavci, stara 58 let; Berke Štefan na Vaneči, star 70 let; Šiplič Ivan na Gorici, star 75 let. Pred edním letom, pun z volov do žitka se odselo z Sebeborc v Mele (blŭzi Gor. Radgone) Celec Štefan; apr. 13 ga se je pa že odselo v nebesko domovino. Samo 43 leta je živo. V Sebeborci je vodilna pozvánja spunjávaó, kak župan-starešina, kak poveljník ogengasilcov, kak kurátor za Sebeborce skôz 7 iét i ešče na veči prestoraj dela je obračao svoje talentome. Njegovoga dēdeka brat so bili kurá-tor našega Diačkoga Dôma. — Naj májo ti od-seljeni sladtek grobni sên i blážno goristanēnje!

Na zidanje ev. cêrkvi v Seli so darŭ-VALI: Bodonci 1010 D, Strukovci 502 D, Zen-kovci 486 D, Vadarci 360 D, Zenkovci 200 Din, vsevkŭp 2558 Din.

Selo. Májuša 10 ga je Selanska ev. filijalna verska občina dvečlansko deputacijo poslala pod vdstvom Škalič A. Iendavskoga dŭhovnika k prezvišenomi g. škofi v Zagreb za volo dovol-jenja zidanja cêrkvi. Če tūdi so prezvišeni g. škof preveč zaposleni bili i so se pripravljali na potovánje v Nemčijo na zborovánje odbora G. Adolf društva, itak so deputácijo Vaš Károla

predsedníka filijále i Lipai Lásloja odborníka i omenjenoga důhovníka z svojov poznanov prijaznostjov sprejeli i so si žnjimi edno vōro pogovárjali. Po naprédání dokumenti i načrti so dáli včasi pismo dovoľenje za zidanje i so izrázili svojo radost, da tákšo áldovnost i navdūšenost vidijo med prekmurskimi evangeličáni, šterim pošlejo svoj srčen pozdráv. Posebno so pohválili Vaš Károla predsedníka filijále, ki se z táksim vōdržánjem trūdi za té plemeniti cio, Lipai Lásloja, ki je celi rušt darūvao na církev, Čarni Ferenca, ki je oltár i predganco obečao, Kocet N. tesárskoga májstra, ki šenka tesársko delo i vse ostále verníke, ki z svojov áldovnostjov čest ščējo vōskázati Gospodnómi Bōgi i lūbēzen svojoj církví. Sk.

Turobní glási iz Gor. Slavečke ev. fare. Zádñji mēsc so se odselili vu večnost: 10. apr. Ivanič Števan, vdovec iz Večeslavce, roj. v Dol. Sláveči i eden otrok. — Náj počívajo vu miri!

Konfirmácija v Gornji Sláveči. Na belo nedelo 16. aprila je bila obdržána decé konfirmác'ja, gda je 29 deklin i 18 dečkov očivesno položilo verevadlūvánje i oblūbo svojo ino ob prvím prihájalo k stōli Gospodnovómi. Vsa deca so bila obdarūvana z „Spōmenka listom“. Na spōmenek toga velikoga dnēva smo dáli se fotograferati. Naša církev je puna bila poslūšávcov, gda tá deca so pred oltárom vu navzōčnosti svoji krstní rodítelov i starišov dalō svedōstvo od znánja svoje vere. Ob toj prilíki so deca 287 dinárov aldūvala na církev. Po Božoj slūžbi je offert. držáni na Luther fond v našoj držávi, na šteroga je bilō darūvano 44 Din.

Gornja Slaveča. Králevska banska upráva drávske banovine je na našo prošño na odplačilo dugá naše fare pri Mestnoj Hranilnici v Maribori dála 1000 Dinárov. Z tém potom tūdi z zahválnostjov kviteramo té lēpi dár!

Puconsko fárno žensko društvo. Puconsko fárno žensko društvo je aprila 30 ga melo svoje lētno rēdno správišče. Správišče so ob navzōčnosti vsē verníkov, ki so bili pri Božoj slūžbi, Rátkai Vera predsednica ódprli z pripravním govorom, šteroga glávne misli so sledēce: „Mér i verebratska lūbéznost bojdí med nami! S temi rečámi pozdrávám vse tú navzōče. Veseli me, ka smo lehko znōvič vkūper prišli v eto našo Božo hižo, gde se napunjáva i krepí naša dūša z-verov, vrēlostjov, vūpanjem, lūbéznostjov do Vsemogōčēga Očo. On nás naj vodi po svojem

svētom dūhi ino bráni vu tom skūšávánja punom časi, da nás nevkaní ni grēh, ni svēt. Stojmo trdno i varmo naš nájdragši kinč, našo vero, štero so nam očáci skōz prevnogoga mantránja obarvali i v herb dáli. Trōštam se, da vu nami bodōča vrēlost nepomenka i neobtrūdno bomo dale delali Bōgi na díko, našoj gmáni pa naprēdenje. K-tómi prosím vjedínano pomōč vsē česnic i článic našēga društva. Dnes posvetimo 8. lētní obstoju našēga društva. Te Vsamogōči nebeski Oča naj dá blagoslov svoj na naše správišče ino nás bátriví z-tov nevcaǵlivostjov: Či je On známi, što prōti nam? — Po rázliční formelní določilaj je Jonáš Karolina tájnica gori-prečtēla zapisník prvēšēga správišča. Vlaj Mária blagájnica je dála naznanēnje od blagajniškoga šafarūvanja v pretečenóm lēti. Navkūpnoga notrijemánja je bilo 7.006 D 56 p. Društvo má pēnez vsevkūp 16.566 D 86 p. Edna pregledoválka je naznánjala, ká pēnezni dnēvník i računstá v popolnom rēdi. Tájnica je prečtēla zapisník odborove seje, pri šteróm se je správišče z radostjov i zadovolnostjov ogvūšalo, ka žensko društvo prevedno má čedne pláne pred seboj. Kūřávo želi spraviti vu církev; mramorno táblo za v bojní pádle, fárne vojáke; reštaurirati dá oltár, predganco, bliščáre. Za spomínske liste konfirmándušom je društvo vōpláčalo 325 Din; Gustav Adolfa društvi je páli podelilo 400 Din dára; fárnomi dōmi v Novóm Sádi pa 100 Din. Zapisník se je tūdi spominávo od 25 lētnice fárnoga důhovníka. Za verno lūbēzen i istínsko poštūvanje vu rēči ino djánji skázano i za vso obilno pomōč vu církev zidajočem deli so důhovník svojo nemínljivo zahválnost vadlūvali društvi i se prijávili za podpornoga člána v društvi; za viden dokáz podpéranja v povēkšanje društvenoga osnovnoga kapitála so darūvali društvi na nōvi vložni knígi 1188 Din kapitála. — Kūhár Ilona podpredsednica, Franko Marija i Vlaj Marija odborníci so se odpovedale svoje funkcie. Správišče je vsém zahválnost vadlūvalo za dotēšnje njihove slūžbe; za nōvivi odborníci je zvolilo v Puconce Kūhár Ido, v Lemerje pa Podlesek Karolino; nōva podpredsednica se kleti zeberé, gda itak poprēkne volítvi bodo pri društvi. — Podpredsednica so se spōmenili nazádñje z edne mrtelne článice; potom so se zahválili vsém, ki se vu krōži društva vkomfáli trūdijo. Z tém so zaklūčili správišče i svētečñji program se je začno. — Po občnom popēvanji prvoga

veršusa „Trdi grád“ pesme so Vljaj Štefan fární inšpektor meli lépo predávanje od náloge žené vu familiji i družtvi. Zahválili so se, ka ji je žensko družtvo ob priliki njihove inštalacije pozdávvalo. Radújejo se, ka vu Puconskej starinskej fari se je túdi osnôvilo žensko družtvo. Dnes žene povsédik delajo. Nájlepša njihova náloga je pa osnávlanje otrok; i tó bojdí pravilno. Štero déte vu močnom vadlúvánjskom dúhi ospávajajo, tisto svoje rokè nigdár nezdigne na roditeľa. Či etak osnávlaš tvoje déte, té srečno bode vu svojem žitki, srečna pa bodeš túdi ti rodjenica. Záto v takšém razmènji osnávľaj tvoje déte. — Vukan Aranka je z globokim čútom deklamívala pesem „Zdigni zástavo“. Po zaključnoj molitvi dúhovnika je popévaní prvi veršus „Radosti skuza poléva“ pesme. Z tem se je dokončala cèla ôsvetnost.

Dogodki zádnejga mēseca. V preminjeni štiri tédnaj so se vodila vážna pogájanja med rázločnimi državami. Cíl vsej pogájanj je bio z edne stráni pokrepitev osí Rm—Berlín, z druhé stráni pa zvéza držav prôti nemško-italijanskomi blokí. — Hitler je v svojem govori pred nemškim parlamentom 28. aprila odpovedo angleško mornársko pogodbo i nenapadálnu pogodbo s Poljskov, ár so té države prej že prelomile one pogodbe s svojov prôtinemškov politikov. Od Poljske je v svojem govori zahtévo nazáj Danz'g i nemško cesto i železnico prek koridora. Prôti tomi bi Nemčija garantírala vse poljske granice. — Poljska je Hitlerovo ponúdbu zavrnôla, zanášajôča se na pogodbo z Angleškov, štera se je zavézala, ka v služáji kakšega napáda včasi prihiti Poljskej na pomôč. — Angleška je sklenila vojaško pogodbo s Turčijo, polég štere bi se obé državi podpérale v služáji bojne. Pripravla se túdi angleško ruska pogodba. — Z vsèmi tèmei vojáškimi zvézami Angleška obkrožiti ščé Nemčijo. — Prôti obkroževálnoj politiki Anglije se je túdi zvéza držav okôli osí Rm—Berlín pokrôpila. — Vogrski mín. predsednik i zunánji minister sta bila v Rími i Berlíní, náj poglobita prijátelstvo Vogrske do obej držav. Razprávlalo se je túdi rozmérje Vogrske do naše države i do Romunije. — Túdi romunski zunánji minister je hodo v Berlíní i Rími, nato pa je prišo v Belgrád, náj z našov vládiv govori vsa vážna pitanja. — Po vsój toj diplo-

matskoj delavnosti i obiskaj sta se sréčala nemški zun. minister Ribbentrop i talijanski zun. mín. Ciano, náj si pogovorita vse vtise. Pri toj priliki je bila sklenjena nemško-italijánska vojaška zvéza, kak odgovor na angleško obkroževálno politiko. — Na povabilo italijanskoga králevskoga pára sta knez namestnik Pavel i kneginja Olga 10. mája z velkim spremstvom obískala Rim. Knez Pavel je, v družtvi ital. králá táľ vzéo na velkej parádi bojne mornárice v Neapolí. Italijanski národ je našega kneza-namestnika povsúd z velikov navdúšenostjov pozdrávľao. — V Angliji se je vpelala splošna vojaška dužnost. Prvle je Anglija samo prostovolno vojsko mēla. — Americká vláda je 1.800 milijónov dolárov prosila od parlamenta na oboroževanje. — Špánija je vôtôpila z družtva národov i s tem pokazala, ka se vse bole približáva osí Rim Berlín. — Litvinov, dugolètni zunánji minister sovjetske Rusije je odstôpo. Njegov namestnik je Molotov. — Angleški králevski pár se je odpelo na obisk v Kanado. — V Angliji se dale vrstijo bombní atentáti na rázločne javne zidíne. Ne posreči se odkriti, što jeste za tèmei atentáti. — S Poljske je vnôgo Nemcov vözgnáni. — Nemškoj vojski je za dužnost dáno zdržavanje od alkohola i nikotina. — Nemčija 400 jezero km prvovrstní cest má. — Pôleg nemško-romunske trgovske pogodbe se je že začnola izmenjáva blagá med obema državama. Dúgi vláki vozijo z Romunije v Nemčijo kmetijske pridelke i petrolej. Nemci pa industrijske pridelke pošílajo v Romunijo. — Po našoj državi je na vnôgi městaj veliko škodo napravila toča, zôsebno pa v Bački i Srémi. — V Belgrádi so začnoli zidati nájvèkšo pravoslávno cérkev Balkána, štera 250 do 300 milijonov bode koštala.

Razmi se, ka se vnôgi protivijo misli nemrtelnosti; ár nemrtelnost sôdbo zadene.

*

Žmetnejše kak odvrnôti skušavanje, je obládati návado.

*

„Nindri na svèti se ne počíva tak, kak če nás mati k srci stísne.“ Gerok.